

Име, презиме, фамилия:	Ния Цветанова Цанева
Имейл:	nija_ts@mail.bg
Населено място:	гр. Русе
Училище:	Английска гимназия "Гео Милев"
Заглавие на тема:	<i>„Каза си, че трябва да измисли пътя, за да успее да се върне.“ (Албена Стамболова, „Това е както става“)</i>

* Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.

В ранното утро на гарата нямаше почти никого – двама или трима бездомници, свити на пейките, покрити с разкъсаните си якета и притискащи торбички и раници до себе си, и тя. Младото момиче, твърде усмихнато за този ранен час, бележеш края на битката между деня и нощта – битка с предизвестен победител – се приближи към гишето.

– Един билет, моля. Еднопосочен.

Жената зад гишето се смръщи.

– За къде?

– Изненадайте ме – усмивката на момичето бе ослепителна.

Жената се смръщи още повече, но беше твърде рано сутринта, за да започне спор. Натисна няколко клавиша на клавиатурата и се вгледа в компютърния екран, присвила очи заради късогледството.

Няколко минути по-късно младото момиче вече беше във влака. Така и не погледна какво пише на билета ѝ, подаде го на контрольорката и после го скри в портмонето си. Загледа се усмихнато през стъклото.

Слънцето тъкмо изгряваше, симфония в огненочервено и жълто на приближаващия се хоризонт. Беше сама в купето и лекото, монотонно подруване на влака я омайваше, успокояваше я. Къде ли щеше да пристигне? Кога ли трябваше да слезе?

Имаше ли значение?

Момичето извади тетрадката си и химикалка, въздъхна за миг, взряна в далечината, после започна да пише нещо, като често спираше и се оглеждаше. Влакът, струваше ѝ се, пътуваше с все по-висока скорост, душата ѝ щеше да изхвъркне, мъчейки се да го следва. Дали щеше да се получи? Химикалката се движеше по страницата с все по-голяма скорост, очертавайки границите на нещо, което, може би, само може би, щеше да се окаже истина. Дали?

И тогава се случи онова, което тя беше очаквала през цялото време, за което беше мечтала, но и от което тайничко се бе страхувала.

Понякога мигът се разделя на две, понякога можеш да избереш в коя частица на мига да продължиш. Понякога, когато правиш избор, виждаш как всички възможни пътеки се разпростират пред теб като релсите на влак, как земята наоколо сякаш за миг опустява и после, преляла във всички сезони

едновременно, се изпъстря с яркозелена трева, с цветя, с опадали листа и на моменти снежец, с пустиня и с море и ти осъзнаваш, че можеш да бъдеш навсякъде, абсолютно навсякъде – че можеш да претвориш света по всеки начин, който ти хрумне, че Сътворението е занимание човешко, а не божествено и че понякога можеш да прекроиш пътя си чрез мисъл. И тя го видя – релсите в далечината се раздвоиха за миг в отговор на въпроса „Къде отивам?“, оттам сякаш премина друг влак и Александра – така се казваше тя – осъзна, че може да бъде и в двата, може да бъде където си поиска.

***

Когато пристигна в града, небето бе закрито от хиляди чадъри, носени от вятъра.

Бе най-ветровитият ден от годината, казваха – денят, бележещ границата между зимата и пролетта. По традиция жителите на града излизаха на площада и хвърляха по един чадър към небето, а вихреният въздух го подхващаше и издигаше нависоко. Небето се изпълваше с цветове, сивите облаци се движеха бързо и изчезваха зад хоризонта. Беше ден за промяна и очакването се усещаше в наелектризираната атмосфера, в тихите шепоти и в тътена на пристигащите влакове, току разтърсващи гарата на един град, отдалечен на стотици километри от околните населени места. Прах се вдигаше от релсите, защото влаковете минаваха само веднъж годишно, само в най-ветровития ден. Обикновено не носеха нищо ново – рядко някой слизаше, хората по-често се качваха и никога не се връщаха. Но този ден, единственият ден в годината, когато градът се раздвижваше, винаги бе изпълнен със смътно очакване.

Александра слезе на гарата, замаяна от пътуването, притиснала тетрадката към гърдите си.

– Новодошла...

Тихият шепот на тълпата, ахнала от почуда, премина като тръпка през града. Чуждото присъствие вече се усещаше – и в сградите, и в хората, и в тътена на влака, който се отдалечаваше и сякаш се сливаше с мъглата в далечината, сякаш единствената му цел беше да доведе Александра дотук...

А не беше ли? Александра не отвори тетрадката си, тя вече знаеше отговора. Тръгна по перона, където всичко ѝ беше познато, премина през сградата

на гарата – огромни стъклени прозорци, сводове, няколко масивни колони, малко пейки и много прах, защото тази сграда бе една от най-рядко използваните в града. После тръгна по улицата. Не беше нужно да се оглежда, но все пак го направи. Всичко беше като описанието в тетрадката ѝ.

– Как дойде тук? – питаха я хората. Александра подаде тетрадката си на някого, той зачете на глас, думите ѝ се предаваха между тълпата. Тя ли беше измислила този град? Или той винаги бе съществувал? Сътворяваща ли бе силата на думите... или преоткриваща?

Може би никога нямаше да разбере.

Александра се разхождаше между сградите, между хората, говореше малко, слушаше много. Влакове обратно нямаше – жителите на града никога не бяха чували за нейното населено място, а заминаващите влакове вече бяха потеглили.

Времето се разтегна, наду се като балон, в който внезапно бе вдъхнат въздух. Александра не знаеше колко време бе прекарала в градеца, но искаше да се върне, да продължи да пише, да открие, а може би да създаде нови места. Защото, чак сега разбираше тя, всичко, което можеше да измисли, беше истинско.

Значи, пътят обратно също беше истински.

Седна на една от пейките на гарата. Знаеше, че жителите на града я наблюдават с интерес, но въпреки това започна да пише, борейки се с всяка дума. Най-накрая се усмихна, облегна се назад и зачака.

Влакът, изчезнал в мъглите преди време – дали бяха часове или дни? – се завръщаше. Влакът, с който бе пристигнала. Влакът, който сама бе измислила. Дори не беше нужно да си купува еднопосочен билет онази сутрин, осъзна тя – щом имаше билета за връщане (стисна тетрадката си още по-силно), значи, винаги можеше да отиде навсякъде.

Нямаше безизходни ситуации, разбира се. Изходът винаги можеше да се... измисли.

И когато се прибра вкъщи, Александра намери на терасата си един разтворен чадър в цветовете на дъгата. Сигурно, помисли си тя, сигурно бе имало силен вятър, който го бе довял чак дотук.

Усмихна се, седна на бюрото и започна да пише.